ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΝΕΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησία δραχ. 4
» » ἑξάμηνος » 2.50
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία δραχ. 10.
» ἑξάμηνος » 6.

Διὰ δημόσια καὶ Ἰδιωτικὰ γραφεῖα ἐν γένει Δήμους Ἑταιρίας, Μονάς, Τραπέζας, Λέσχας, καὶ Ἐργοστάσια ἐτησία Δραχ. 15

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΕΜΕΡΙΚ || ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΥΛ. ΚΑΛΑΪΤΖΑΚΙΣ || Τιμὴ ἑκάστου φύλ. λεπ. 10

1 Σεπτεμβρίου 1912

Αἱ πολύμορφοι γνῶμαι καὶ τὰ παρδαλὰ σχέδια, χωρὶς συνειρμὸν καὶ πολιτικὴν λογικὴν, τὰ ὁποῖα ὡς διαδίδεται θὰ προταθῶσι πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Ὀ)βρίου, προδικάζουσι τὴν σύγχυσιν ἡ ὁποία θὰ ἐπικρατήσῃ τότε.

Τῆς συγχύσεως τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ εἶναι βεβαίως πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου. Ἐὰν δὲ πάντοτε ἐπεβάλλετο ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ ζητήματός μας νὰ μᾶς παρακολουθῇ ἡ ψυχρὰ λογικὴ καὶ νὰ παρακολουθῶμεν ὡρισμένον πρόγραμμα, τοῦτο σήμερον εἶναι περισσότερον ἐπιβεβλημμένον.

Ἡ βεβιασμένη ὑποχώρησις καὶ ἡ ἐξωφρενικὴ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔφοδός μας, εἶναι ἐξ ἴσου ὀλέθριαι ὁδοί. Εἰς στιγμὴν καθ ἣν ὁ πολεμικὸς ὀργασμὸς τῶν βαλκανικῶν κρατῶν μετεδόθη ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὸ Ἐλεύθερον Βασίλειον, διὰ νὰ διακόψῃ ἔστω καὶ προσωρινῶς τὴν ἐπίψογον ἄψογον στάσιν, αἱ προτάσεις ὅπως ἡμεῖς ἐγκαταλείπωμεν πᾶσαν πραξικοπηματικὴν στάσιν ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἄνομον νομιμότητα εἶναι καὶ ἀσύμφοροι καὶ μωραί. Ἐπίσης ὅμως καὶ τὰ σχέδια τῶν βεβιασμένων κινημάτων δὲν ἀπέχουσι τοῦ γελοίου, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ πᾶς ταρταρινισμός.

Ἡ κατάστασις εἰς ἣν ὁ τόπος μας περιῆλθεν, ἀληθῶς ἀφόρητος, δὲν νομιμοποιεῖται οὔτε συμφέρει. Δὲν διορθοῦται ὅμως δι᾽ ἡμῶν αὐτῶν.

Ἐμμονὴ καὶ ὑπομονὴ ἀπαρασάλευτος εἰς ἐπαναστατικὸν, ὅσον καὶ ἀνυπόφορον, καθεστὼς εἶναι ἐπιβεβλημμένον καὶ μάλιστα ἄνευ συζητήσεων καὶ σχολίων. Ἴσως ἡ περιπλοκὴ τῶν βαλκανικῶν ζητημάτων, ἡ ἐπιδείνωσις τῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ αὐτὸ τὸ κλείσιμον τῆς Ἰταλοτουρκικῆς εἰρήνης, μᾶς ἐπιτρέψουν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ πρὸ τοῦ Ὀ)βρίου ἐπωφελούμενοι τῆς καταλλήλου στιγμῆς λελογισμένως νὰ ὠθίσωμεν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ζήτημα μας, μὲ τὴν βεβαιότητα ἐπιτυχίας.

Ἂν παρέλθωσι πᾶσαι αὗται αἱ διεθνεῖς εὐκαιρίαι ἄνευ μεγαλυτέρας ἐπιδεινώσεως, τὸ συμφέρον τοῦ τόπου ὑποδεικνύει νὰ φανῶμεν πολιτικώτεροι διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου καὶ τοῦ χάους εἰς τὸ ὁποῖον εὑρέθημεν. Περὶ τούτων ὅμως εἶναι ἐπιβλαβὲς νὰ γίνηται ἀπὸ τοῦδε συζήτησις, εὐκταῖον δὲ νὰ ἐννοηθῇ ἐγκαίρως τοῦτο παρὰ παντὸς αὐτοκλήτου ἐμπειρικοῦ ὅσον καὶ προφητικοῦ τῶν περιστάσεων ἰατροῦ.

α—ω

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ μὲ Δρ. 4 τὸ ἔτος

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΣΤΡΟ
(Ο ΧΑΝΔΑΚΑΣ) ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
1669

(Ἐκ τῶν Λαϊκῶν ᾀσμάτων τῆς Συλλογῆς τοῦ κ. Παύλου Γ. Βλαστοῦ Τομ. Β.' σελ. 304 χειρογράφων ἀνεκδότων.)

Κάστρο! καὶ ποῦ ν' οἱ πύργοι σου καὶ τὰ καμπανε- [ριά σου,
καὶ ποῦ ν' οἱ γι' ἀνδρειωμένοι σου τὰ ὤμορφα παλ- [ληκάρια,
—Μὰ μένα οἱ γι' ἀνδρειωμένοι μου τὰ ὤμορφα παλ- [ληκάρια;
ἡ μαύρη γῆς τὰ [illegible], κι' ἀραχνιασμένος Ἄδης!
Δὲν ἔχω ἀμάχη τσῆ Τουρκιᾶς, μηδὲ κακιὰ τοῦ Χάρου,
μόνο 'χω ἀμάχη κι' ὄργητα τοῦ σκύλου Δραγουμάνου,
ὅπου μοῦ τὰ παράδιδε τοῦ Γιούρκου τὰ παιδιά μου!
Μά'χω ἀμάχη κι' ὄργητα τοῦ σκύλου τοῦ προδότη,
ποῦ τ'ὄνομά του λέγανε Νικοῦσι Παναγιώτη . . . . .

. . . .

Ἡ Κρήτη τοιαῦτα βότανα προδοτῶν δὲν παράγει, ὁ προδότης ὀφείλει νὰ αὐτοχειριάσῃ, νὰ κρεμασθῇ πρὶν συλληφθῇ. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ Λαϊκοῦ Κρητικοῦ ᾄσματος ἀποδίδει τὴν ἅλωσιν τῆς γιγαντομάχου καὶ δυσπορθήτου ταύτης ὀχυρᾶς πόλεως τῆς Κρήτης εἰς τὸν διερμηνέα τῆς Πύλης, ὅπερ συμφωνεῖ καὶ μὲ τὴν ἱστορίαν. Ἰδοῦ τί περὶ τῆς ἁλώσεως τοῦ τελευταίου τούτου προπυργίου τῆς ἡρωΐδος Κρήτης μανθάνομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, καὶ κατά τινα τρόπον συνετέλεσεν εἰς τὴν προδοτικὴν ταύτην παράδοσιν ὁ μέγας τότε διερμηνεὺς τοῦ Μεγάλου Βεζύρου Κυπρουλῆ, ὁ Παναγιώτης Νικούσιος ὁ Βυζάντιος (ἢ Χῖος κατ' ἄλλους), καὶ τοῦ ὁποίου οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἐξαπάτησιν καὶ προδοσίαν ὑπερεκθιάζουν ὡς μέγα κατόρθωμα, ἢ λαμπρὰν ἐπινόησιν! Ἀλλὰ τότε καὶ ὁ Ἀρίστρατος, καὶ ὁ Ἰούδας θὰ ἦτο ἄξιοι τοῦ θαυμασμοῦ των!

Τὰ ξύλα κατά τινα Κρητικὴν μυθολογίαν, δὲν ἐφοβήθησαν ἐν τῷ δάσει τῆς ὁμονοίας τὰ λοιπὰ στοιχεῖα, παρ' ὅταν (αὐτὰ τὰ ξύλα) ἐδέχθησαν νὰ χρησιμεύσουν εἰς τοὺς σιδηροῦς πελέκεις στελιάρια . . . . θέλετε ἀποδείξεις; Ἰδοὺ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας Χριστιανοὶ τινὲς Γενικοὶ Διοικηταὶ ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τὸ Ντοβλέτι τοῦ χάρτου τῆς ἰσότητος Δικαιοσύνης ἰσοπολιτείας καὶ ἀνεξιθρησκείας μετὰ τὰ Κριμαϊκὰ καὶ τῶν Συνθηκῶν Παρισίων καὶ Λονδίνου, οὐδέποτε ἐφήρμοσαν τὰ διὰ τῶν συνθηκῶν καὶ Συμβάσεων τῆς Χαλέπας προνόμια, μάλιστα ἀφαίρεσαν καὶ πολλὰ τὰ δι' αἱμάτων ἀποκτηθέντα ἢ παρεμόρφωσαν «ἄλλα Τοῦρκα» κατὰ τὸ κοινὸν λογίον.» Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχε τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του, οὐδ' αὐτὸς ὁ Καραθεοδωρῆς πασσᾶς ὁ ὑπογράψας κατὰ τὸ 1868 τὸν Ὀργανικὸν τῆς Κρήτης Νόμον, καὶ κατὰ τὸ 1878 παρασταθεὶς καὶ ὑπογράψας εἰς τὴν Συνθήκην τοῦ Βερολίνου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Συνθήκην τῆς Χαλέπας καὶ Σύμβασιν, ἀλλ' ἐφέροντο πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐχθρικῶς μᾶλλον κολακεύοντες τὸν Σουλτᾶνον, χάριν προσκαίρου δόξης καὶ ὑλικοῦ συμφέροντος!

Πῶς λοιπὸν συνετέλεσεν εἰς τὴν τότε παράδοσιν τοῦ Χάνδακος ὁ Διερμηνεὺς Νικούσιος, ἱστορεῖ διὰ μακρῶν ὁ Καντεμίρης, πληροφορηθεὶς τὰ καθέκαστα ὑπὸ τοῦ δούλου, τοῦ Παναγιώτου, τοῦ Μαξούδ, ὃν μετεχειρίσθη ἐκεῖνος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ; Ἡμεῖς δίδομεν τὸν λόγον εἰς Ἀθηναῖον Κομνηνὸν Ὑψηλάντην ὅπως μᾶς ἐξιστορίσῃ συντομώτερον τὰ πράγματα. [Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν (τῆς Κωνσταντινουπόλεως) σελ. 63.]

«Ἀκολουθεῖ μέχρι τοῦδε ἀδιακόπως μὲ μεγάλην αἱματοχυσίαν, πεισμονὴν καὶ δραστηριότητα τῶν Ὀθωμανῶν ἡ πολιορκία τῆς Κανδίας (Μεγάλου Κάστρου), οἵτινες οὐδὲν ἀνύοντες καὶ ἀκολουθοῦντες ἀπηλπισμένοι καὶ ἐκνενευρισμένοι ἀπὸ τοὺς κόπους τοιαύτης πολυχρονίου πολιορκίας, μὲ ἓν παίγνιον τῆς τύχης ἀνελπίστως ἀποκτοῦσι, μὲ τὴν ἐπίνοιαν ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἐκεῖνο ὅπου μὲ τὴν δυναστείαν καὶ βίαν τοσούτων τηλικούτων στρατιωτῶν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἀποκτήσουν· πῶς δὲ ἐγένετο ταῦτα φέρε ἤδη καὶ διηγηθῶμεν:

(ἕπεται συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΒΛΑΣΤΟΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΗΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

—Μάννα μου, καλὴ μάννα, ξύπνα δὰ καὶ πές μου πάλι τὸ τραγοῦδι σου ποῦ ἔκαμες γιὰ μένα' εἶν' ἡ τελευταία βραδειὰ ποῦ θὰ σοῦ γροικήσω.

Ἡ γρηὰ Ἀτσιποῦ ἀμέσως ἐπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ μὲ χτυποκάρδι καὶ λαχτάρα ἄρχισε πάλι τὸ μυρολόϊ της τ' ἀτέλειωτο γιὰ τὸ μοναχογυιό της, ποῦ τὸν ἔχασε μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της ἀπὸ τῆς κυρᾶς τὸ φίλημα.

Εἶχε φέρει γιατροὺς καὶ γιατροσόφια ἡ δύστυχη μάννα μὰ κανεὶς δὲν τῆς γλύτωσε τὸ παιδί της ἀπὸ τὴ φαρμακίδα ποῦ τοῦ πότισε τῆς νεράϊδας τὸ φιλί.

Ἀπέθανε ὁ γυιός της κι' ἀπὸ τότε ποῦ 'πέθανε ἡ γρηὰ Ἀτσιποῦ ξαστικὴ πιὰ κι' ἀλόγιαστη ἠκαθούντανε ὅλη μέρα στὸ μνῆμα τοῦ γυιοῦ της καὶ τὴν νύκτα στὸ σπίτι τοὔλεγε μὲ παράπονο καὶ μὲ πάθος τὴν πίκρα της τὴ βαρειά.

Ἀπέρασαν ἡ τρεῖς μέρες ποῦ τοῦ 'καμε τὰ πικρὰ (τρειήμερα) κι' ἀνάγλυκα, τοὔκαμε τὰ νειήμερα καὶ τώρα τοὔχε στὴ μέση τῆς καμάρας τὰ κόλλυβα γιὰ τὰ σαράντα.

⁂

Ἀπὸ βραδὺς εἶχε κλάψη πολὺ κι' ἀπάνω στὸ κλάμα της κουράστηκε κι' ἐπῆγε νὰ ἡσυχάσῃ λιγάκι γιὰ νἄχῃ δύναμι νὰ κλάψῃ καὶ τὸ πρωΐ ποῦ θάτανε τὸ μνημόσυνο.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ γυιοῦ της τὴν ἐξύπνησε καὶ ἔτσι ἤρχισε πάλι τὸ τραγοῦδι της τὸ λυπητερὸ ποῦ τἄκουγαν ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ τὴ γειτονειὰ καὶ ἐρράγιζε ἡ καρδιά τους. Ἔκλειναν σαράντα μέρες ἀπὸ τὸ θάνατο του, ἦταν ἡ τελευταία βραδειὰ ποῦ θἄμενε ἡ ψυχὴ τοῦ γυιοῦ της στὸ σπίτι της, ἔπρεπε νὰ μοιρολογήσῃ γιὰ νὰ πάῃ στὸν οὐρανὸ καθαρή.

⁂

— Μάννα μου ξαναπές το, ξαναπές το,

Ἔτσι ἄκουσε ἡ γρηὰ δίπλα στὴ κάμαρη τοῦ γυιοῦ της κι' ἀνατρίχιασε βαθειὰ ὡς τοῦ κορμιοῦ τὰ κόκκαλα.

Σὰ νἄγε ξεχάσῃ ποῦ βρίσκεται ἄρχισε μὲ φωνὴ δυνατὴ τὸ τραγοῦδι της τὸ λυπητερὸ κι' ἀτέλειωτο γιὰ τὸ γυιὸ της τὸ μονάκριβο ποῦ τὸν ἔχασε ἀπὸ τὴν ἀγκάλη της γιὰ μιὰ κακιὰ ὥρα.

⁂

Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ στὰ τρίστρατα καὶ στοὺς ποταμοὺς, στὰ βουνὰ καὶ στὰ δώματα βασιλεύει τῶν δαιμόνων ἡ κακὴ ὥρα.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ νυχτοστάτης κρατεῖ στὸν κόρφο τὸ σταυρὸ του, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ λιβάνι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ κακό.

Τὰ γκρεμνὰ καὶ οἱ πέτρες γκρεμίζονται μὲ σφύριγμα δυνατὸ, ὅλη ἡ πλάσι σειέται τρομαγμένη.

⁂

— Μάνα μου ξαναπές το, ξαναπές το, ἔφτασε ἡ ὥρα μου.

Ἡ γρηὰ ἔτρεμε σύσσωμος ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια σὰν τὴν κορφὴ τοῦ καλαμιοῦ. Ἡ πόρτα της ἐκτυποῦσε μὲ ὁρμὴ ἀπ' ἔξω σὰ νἄθελε κάποιος νὰ μπῇ στὸ ρημαδικὸ της τὸ σπίτι.

Μέσα στὴν κάμαρι τοῦ γυιοῦ της ἄκουσε κρότο σὰν κάτι νἄπεσε σὰν κάτι νἄσπασε.

Τρέχει ἡ γρηὰ καὶ βλέπει τὸ καντῆλι ποῦ ἤναβγε γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ γυιοῦ της χυμένο καὶ τὰ λάδια στάλες στάλες σκορπισμένα μέσα στὴ κάμαρα.

Τὸ λαΐνι μὲ τὸ νερὸ ποῦ εἶχε γιὰ νὰ πίνῃ ὁ γυιός της χυμένο κι' αὐτὸ καὶ τὸ ψωμὶ ποῦ τὤχε ἀφήσῃ γιὰ νὰ γλυκαίνῃ τὴν πίκρα του σὰν ἔρχεται, ψύχουλα, ψύχουλα σκορπισμένο. Ἠλαφιάστηκε κι' ἠπόμεινε ξαστική.

— Μάννα μου, μάννα ξαναπές το φεύγω πιά.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ πετεινὸς ἐδιαλάλησε τὴν αὐγή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐσαράντιζε ὁ γυιός της.

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Κ. Σκώκου)

Α. Κ.

ΣΟΒΑΡΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Ὁ κ. Κυρ. Μαυρομιχάλης διὰ μακρᾶς καὶ πλήρους σθένους προκηρύξεώς του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν, ἀναλύει τὴν ἐνεστῶσαν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν κατάστασιν τοῦ Ἔθνους, ἐπιρρίπτων δὲ τὰς εὐθύνας τῶν δεινῶν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Κυβέρνησιν προβαίνει εἰς τὰς ἑπομένας σοβαρωτάτας δηλώσεις περὶ τοῦ Κρητικοῦ καὶ Αἰγαιοπελαγιτικοῦ ζητήματος, ἀξίας πολλῆς προσοχῆς:

«Ἀλλ' ἐὰν ἐπιτακτικαὶ ἐθνικαὶ περιστάσεις, εἰς ἃς πατριωτικὸν ἔχομεν καθῆκον νὰ ὑποταχθῶμεν, ἐκάλουν ποτὲ ἡμᾶς καὶ πάλιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας, δηλοῦμεν ἀπροκαλύπτως ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ, θέλομεν ἀκολουθήσει πολιτείαν ὅλως διάφορον τῆς σημερινῆς, πολιτείαν συνάδουσαν πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς πόθους καὶ τὰς ἐθνικὰς ὑποχρεώσεις, πολιτείαν ἥτις βεβαίως δὲν θὰ ὡδήγει ἡμᾶς εἰς τὸν μηχανευθέντα ἄνανδρον ἀποκλεισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονήσου ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ἀποκλεισμὸν ἀναιροῦντα ἀπαράγραπτα ἐθνικὰ δίκαια καὶ καταλύοντα ἀναμφισβήτητα δικαιώματα κτηθέντα διὰ μακρῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν καὶ κυρωθέντα διὰ τῆς ἐπισήμου διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως τῇ ὁμοθύμῳ ψήφῳ τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ ἐγκαθιδρυθέντος καὶ λειτουργοῦντος Ἑνωτικοῦ Καθεστῶτος.

Δηλῶ ὅτι θέλομεν συνεχίσει τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅπερ αὐτὸς ὁ ἐλθὼν ἐπ' ὀνόματι καὶ κατ' ἐντολὴν αὐτῆς, ἠθέτησε ἀσυστόλως, ἡμεῖς δὲ ἐφηρμόσαμεν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν κοινῶν καὶ τὸ ὁποῖον πρόγραμμα συνέπιπτε νὰ εἶναι ἐν πολλοῖς αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ πολὺ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως εἶχον ἀναπτύξει καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς.

Καὶ δι' αὐτὸ ἰσχυρίζομαι, ὅτι ἡ ἡμετέρα πολιτικὴ κατ' ἐξοχὴν μεταρρυθμιστικὴ, πολιτικὴ ἀληθῶς ἀνορθωτικὴ, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ παρελθὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεδείξαμεν πασιφανῶς καὶ ἐμπράκτως ὅτι ἀφιστάμεθα καὶ τελείως διαφέρομεν ὑποστάντες μάλιστα χάριν τῆς τοιαύτης ἡμῶν πολιτικῆς βαρείας προσωπικὰς καὶ κομματικὰς θυσίας. Μὲ τὸ παρελθὸν σχέσιν στενὴν ἔχει ὁ νῦν πρωθυπουργὸς, ὁ ἐφαρμόσας καὶ ὑπερακοντίσας μάλιστα πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ στηλιτευθείσας μεθόδους ἐκείνου καὶ ὄχι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ τῆς